

[Krag.]

aldeles ikke været for os. Jeg har Indtryk af, at det høje Socialministerium er kommet til at besvare Spørgsmaalet: Hvad er 2 og 2? saaledes: Det er 3, og saa har man overladt til Arbejdsdirektoratet at føre Beviset for denne Løsnings Rigtighed. Hvor haabløs end Opgaven har maattet forekomme det ærede Direktorat, har man dog kastet sig ind i Arbejdet for at føre dette Bevis; at det er mislykkedes, ja, det kan ikke undre. Jeg synes, det havde været heldigere, om man havde stillet Sagen klarere op, end Tilfældet efter min Opfattelse har været; saa vilde man ogsaa være kommet til et andet Resultat. Nu ser jeg jo nok, at Direktoratets Besvarelse af 13. November 1929 er holdt i ret svævende Udtryk, og det kan jeg godt forstaa, for der er jo betydelige Usikkerhedsmomenter i denne Sag, og det er da i nogen Maade til Dækning for Arbejdsdirektoratet, at man udtrykker sig f. Eks. saaledes med Hensyn til en af de Poster, som man behandler under denne Undersøgelse, at man „tør maaske uden særlig stor Betænkelighed anslaa“, og man „tør maaske gaa ud fra“, paa et andet Sted, o. s. v., o. s. v.

Med andre Ord, det læses baade paa og mellem Linierne, at man i Arbejdsdirektoratet har været overordentlig usikker; men det var nu 5 Millioner, man var naaet til som Resultat i Socialministeriet, og det lykkedes jo saa ogsaa for Arbejdsdirektoratet ved at se bort fra alt det i Lovforslaget, som foranlediger Udgiftsforøgelse, og ved at rette Blikket skarpt mod alt det, som kan foranledige Udgiftsformindskelse, at naa til, at det tør antages „uden særlig stor Betænkelighed“, at Maksimaludgiften vil blive 4,8 Mill. Kr. Quod erat demonstrandum. Man ser altsaa, at Problemet er løst: højst 5 Mill. Kr., siger Socialministeriet, sandsynligvis 4,8 Mill. Kr., siger Arbejdsdirektoratet; 2 og 2 er 3, Beviset er ført.

Jeg vil gerne gøre nogle faa Bemærkninger til dette Bevis. Det er bygget paa en Sammenstilling mellem det foreliggende Lovforslags Virkninger og de Udgifter, som den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, den saakaldte fortsatte Hjælp, foranledigede i 1926—27. Det er jo i og for sig ikke uforstaaeligt, at man har valgt Aaret 1926—27, fordi det var det sidste Aar, i hvilket Arbejdsløshedslovgivningen af 4. Marts 1924 var fuldt gældende. I og for sig kunde man saamaend ogsaa have valgt 1927—28, hvor den nævnte Arbejdsløshedslov var gældende i første Halvdel af Finansaaret. Det har sin Interesse at sammenstille de to

Finansaar, bl. a. for at faa et Bidrag til Forstaaelsen af den Berettigelse, hvormed man fra radikal og socialdemokratisk Side har hævdet, at ved den ekstraordinære Arbejdsløshedslovgivnings Bortfald blev der kastet en ny og stor Byrde over paa Kommunerne. Det er jo en Agitationsblomst, som man har forevist overalt ud over Landet lige siden Ændringen af Arbejdsløshedslovgivningen fandt Sted i 1927. Hvis man nu sammenligner Arbejdsløshedsprocenterne i 1926—27 og i 1927—28, vil man finde en Gennemsnitsprocent, som ligger nogenlunde paa samme Punkt i de to Aar. Det viser sig, at der i Foraarsmaanederne og de første Sommermaaned er en noget højere Gennemsnitsprocent i 1927—28 end i 1926—27. Jeg skal tillade mig at nævne Tallene, afrundet til Halvdele og Fjerdedele af Procenterne: i April 1927—28 6½ pCt. højere end i den tilsvarende Maaned 1926—27, i Maj 4½ pCt., i Juni 2½ pCt., i Juli ½ pCt., og derefter naar vi Skæringspunktet, hvorpaa Arbejdsløshedstallet i de følgende Maaned i 1927—28 ligger lidt under Tallene i de tilsvarende Maaned af 1926—27. Jeg maa nævne for August ½ pCt., September ½ pCt., Oktober ¾ pCt., November ¾ pCt., December ¾ pCt., Januar 2 pCt. under Januar 1926—27, Februar 5 pCt. under den tilsvarende Maaned i det foregaaende Aar og Marts ligeledes 5 pCt. under. Man vil altsaa se, at Hovedretningen af den Kurve, som afbilder disse Procenttal i 1927—28, for saa vidt er af glædelig Art, som den viser en dalende Arbejdsløshed. Men undersøger man Kassernes Udgifter i 1926—27 og i 1927—28, viser de sig at være meget nær de samme, nemlig ca. 30 Mill. Kr. i vedtægtsmæssig Hjælp. Og Kommunernes samlede Udgifter gennem Hjelpekasserne til ekstraordinær Understøttelse for Tiden fra 1. April til 30. September 1927 udviser et Beløb paa 7,5 Mill. Kr., et Beløb af en saadan Størrelse, at man, idet man sammenholder det med de Procentsatser, jeg nylig har nævnt, med fuld Føje tør paastaa, at hvis Arbejdsløshedsloven af 4. Marts 1927 havde været gældende i hele Finansaaret 1927—28, saa vilde Udgiften til ekstraordinær Understøttelse være blevet akkurat den samme i 1927—28 som i 1926—27. Og da den ekstraordinære Understøttelses Bortfald efter socialdemokratisk Paastand, som hyppigt er gentaget, har foranlediget, at Tilmeldelsen af ledige til Arbejdsanvisningskontorerne blev væsentlig mindre end Antallet af faktisk ledige — Rigtigheden af Paastanden maa staa for Socialdemokratiets og det radikale Venstres egen